

modtager en Arv, i de fleste Tilfælde ikke selv har været med til at tilvejebringe den; men den saaledes fremkomne Arv er skabt ved Brug af Samfundets Institutioner, under Samfundets Værn og i det hele ved Samfundets Medhjælp, og derfor har Samfundet ogsaa Ret til at kræve sin Andel i den.

Man vil ud fra denne Betragtning let forstaa, at jeg kalder det en Forringelse af Lovforslaget, naar Indtægterne foreslaas mindre end i det oprindelige Regeringsforslag, det Forslag, som foreligger fra det andet Ting. Dette var beregnet paa at give en Indtægt af 2¹/₂ Mill. Kr. Men det Forslag, som Flertallet her har frembragt, giver ca. 400,000 Kr. mindre. Dette, som maaske fra anden Side vil kaldes en Forbedring af Lovforslaget, staar altsaa for mig som en betydelig Forringelse, og derfor vil jeg stemme imod det.

Det har sin Interesse at se, hvor man har været skaansom, hvorledes man har søgt at spare disse 400,000 Kr. Man skulde jo tro, at dette Ting, hvor Formuerne i en væsentlig Grad have Sæde, baade de, der bestaa i Jordegods, og de, der bestaa i sørlig Kapital, sagde som saa: Det er os og vor Stand, der ved Tilfældet ere bragte ind paa Livets Lysside; det er os, der have Midlerne, Magten, de brede Skuldre; vi skulle derfor gerne tage Byrderne paa os saaledes, at de mindre velstillede blive lettede. Saaledes kunde man jo tro, at det kunde forme sig, men det har ikke formet sig saaledes. Tværtimod, hvis man regner Afsnittet under A. igennem, hvad der er meget let, vil man snart se, at der bibeholdes Afgiften af de smaa Arvelodder, i enkelte Tilfælde endogsaa med en lille Forhøjelse, medens det derimod for de store Arvelodders Vedkommende, saa snart vi komme op over 10,000 Kr., gaar gradvis nedad med den Afgift, der skal svares. Og jo større Arven bliver, desto større bliver Nedsættelsen, efterhaanden som man gaar fremad. Man standser endvidere den stigende Skala noget tidligere. Man standser den ved Arvelodder paa 100,000 Kr., medens Regeringsforslaget lod den vedvare til Arvelodder paa 120,000 Kr. I dette Ting, til hvilket jeg ganske vist havde næret noget større Forhaabninger om, at det kunde se ideelt paa Sagen, har man altsaa taget Byrderne fra de store og ladet dem blive ved at hvile paa de smaa, endogsaa i sine Tilfælde forøget dem. Jeg vil give et enkelt Eksempel. Naar

man sammenligner Regeringens og Flertallets Forslag, vil man se, at en Arv f. Eks. paa 120,000 Kr. — altsaa det højeste Tal, Regeringsforslaget nævner — vil efter Flertallets Forslag komme til at yde en Afgift af 3,600 Kr., medens den efter Regeringens Forslag kommer til at yde 5,140 Kr. Det er blevet sagt, at man skulde ikke paa nogen Maade træde hindrende i Vejen for, at store Formuer blive skabte, fordi de store Formuer havde deres Mission her under vor Samfundsorden, og at det derfor ingen Ulykke var, om vi havde store Formuer iblandt os. Men man bryder dog forgæves sin Hjerne med, hvorfor man ser saa smaaligt paa det, at man vil lægge Vægt paa, om en Arv, der oprindelig var paa 120,000 Kr., udbetales med 114,860 Kr. eller med 116,400 Kr. Det er jo dog egentlig noget saa smaat, man der vil skyde af sig, at det ikke kan siges at være til Ære for dette Ting, om det skulde blive vedtaget. Man har jo allerede opnaaet en Fordel derved, at Arveafgiften, efter hvad her foreslaas, skal svares af de enkelte Arvelodder, hvorved man kommer til at yde en mindre Procent. Dog, dette har ikke været tilstrækkeligt; man har krævet mere. Jeg kan i ethvert Tilfælde fra mit Synspunkt ikke være med dertil, og derfor maa jeg holde paa Regeringsforslaget, som dog heller ikke synes mig fuldt ud tilfredsstillende i principiel Henseende, idet jeg kunde ønske en endnu stærkere Stigning, en endnu større Afgift af Arv. Jeg vil dog holde paa, at Regeringsforslaget bliver staaende, som det staar.

Man siger i Almindelighed om os Socialdemokrater, at vort Arbejde og vor Virken gaar ud paa at skabe Agitation. Det er ikke Tilfældet. Der er vist neppe noget Parti, der ser saa sagligt paa de Ting, der fremlægges paa Rigsdagens Bord, som Socialdemokraterne. Men det forekommer mig, at her har Flertallet i ethvert Tilfælde givet os et udmærket Agitationsmiddel, idet vi nu kunne paavise, hvorledes man her har villet tage Byrderne fra de store og lægge dem over paa de smaa.

Efter min Opfattelse er ogsaa Mindretallets Forslag en Forringelse af Lovforslaget, idet der ogsaa derefter bliver en mindre Indtægt. Hvor meget eller hvor lidt kan man ikke se, og det er heller ingen Nytte til at regne det ud. Det giver øjensynlig en noget mindre Indtægt end Regeringsforslaget. Derfor betragter jeg ogsaa det som en Forringelse og vil stemme derimod, om jeg end anerkender, at det i en